

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Zdeňka Konečného a soudců JUDr. Ludmily Šudomové a Mgr. Radky Nekudové Hajdové ve věci

žalobce: **J. V.**, narozený dne XXXXX
bytem XXXXX
zastoupený advokátem Mgr. Adamem Hrabovským
sídlem Koliště 55, 602 00, Brno

proti
žalované: **E. S., stavební bytové družstvo**, IČO: XXXXX
sídlem XXXXX
zastoupená advokátem Mgr. Lukášem Wimětalem
sídlem Údolní 388/8, 602 00, Brno

o zaplacení 390 000 Kč s příslušenstvím, o odvolání obou účastníků proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 18.8.2020, č.j. 46 C 13/2019-96,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. **potvrzuje.**
- II. Ve výroku II. se rozsudek soudu I. stupně mění tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 99 590 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 30 916 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku ve výši 390 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z téže částky od 27. 11. 2018 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.). Žalované dále uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 90 866,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce (výrok II.).
2. Proti tomuto rozsudku podali odvolání oba účastníci řízení.
3. Odvolání žalované směřovalo do věci samé, když žalovaná navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, aby žalobu zamítl a přiznal jí právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů. Argumentovala, že k uzavření rezervační smlouvy došlo po dvou osobních prohlídkách realizovaných žalobcem, kdy byla nemovitost s ohledem na své stáří a stav prezentována jako nemovitost určená k rekonstrukci. Ona se rozhodla nemovitost prodat nikoliv běžným způsobem ale formou výběrového řízení, kdy všichni případní zájemci měli před podáním cenové nabídky a uzavřením rezervační smlouvy možnost se s nemovitostí seznámit, včetně možnosti nechat si nemovitost odborně posoudit. Touto formou se chtěla vyhnout zdlouhavým licitacím o ceně. U osobních prohlídek byl žalobce seznámen s faktickým i právním stavem nemovitosti včetně nutnosti rekonstrukce podlahy a její konstrukce a podal dne 28. 5. 2018 cenovou nabídku, která činila 13 300 000 Kč. Tato nabídka byla vyhodnocena jako nejlepší i kvůli závazku žalobce zrekonstruovat nemovitost citlivě a s respektem ke stylu, ve kterém byl dům postaven. Sám žalobce uvedl, že: „Dům chceme na rodinné bydlení a podle stavu je pravděpodobně potřeba, aby prošel rekonstrukcí“. Žalobci tedy nic nebránilo před podáním nabídky a uzavřením rezervační smlouvy nechat nemovitost odborně posoudit. Žalobci byla nemovitost zcela k dispozici. Samotný podpis rezervační smlouvy byl na výslovnou žádost žalobce sjednán na konkrétní den v sídle jeho poradce na adrese XXXXX, kdy ona tento požadavek akceptovala, i když sama disponovala vhodnými prostory. Žalobce s ní tedy uzavřel dne 8. 6. 2018 platnou rezervační smlouvu. Poté, co byl ve výběrovém řízení vybrán jako nejlepší uchazeč a byla podepsána rezervační smlouva, začal kvůli údajným skrytým vadám žalobce licitovat o ceně a požadoval slevu z kupní ceny ve výši 750 000 Kč, což z její strany nebylo akceptováno, neboť by tím celé výběrové řízení ztratilo smysl. Žalobce tak po ukončení výběrového řízení, kdy se výhodnou nabídkou zbavil ostatních zájemců o nemovitost, začal vyjednávat o ceně a vyhrožoval jí, že v případě, že nedojde k akceptaci jeho požadavků, odstoupí od smlouvy. Na to ona dne 21. 6. 2018 vyzvala žalobce k uzavření kupní smlouvy do 5 dnů ode dne vyzvání vše v souladu s platnou rezervační smlouvou. Žalobce na výzvu nereagoval, od rezervační smlouvy neodstoupil, a ona proto vůči němu dne 29. 6. 2020 (tj. po uplynutí lhůty k odstoupení od smlouvy, která uplynula 22.

6. 2018) uplatnila nárok na smluvní pokutu ve výši zaplacené první části kupní ceny. Dne 9. 7. 2018 došlo k započtení vzájemných pohledávek, a to pohledávky její z titulu nároku na zaplacení smluvní pokuty ve výši 390 000 Kč, splatné dne 2. 7. 2018, proti pohledávce žalobce z titulu nároku na vrácení první části kupní ceny ve výši 390 000 Kč zaplacené dle rezervační smlouvy. Žalobce jí tak zmařil celé výběrové řízení a smluvní pokuta tak byla jen částečnou kompenzací vzniklé škody. Žalobce následně dne 9. 11. 2018 prostřednictvím svého právního zástupce odstoupil od rezervační smlouvy, když využil „právníckou kliku“ a jazykovým výkladem ust. § 1829 občanského zákoníku dovedl, že lhůta k odstoupení od rezervační smlouvy byla prodloužena o rok, protože mu nebyl v sídle jeho poradce (kde se na jeho žádost smlouva uzavírala) předložen písemný formulář informující o možnosti žalobce odstoupit od smlouvy. Žalobce tak defacto zneužil spotřebitelská ustanovení, která mají chránit spotřebitele, jakožto slabší smluvní stranu proti psychologickému nátlaku a momentu překvapení, kterého by vůči ní mohlo být využito při sjednávání smluv mimo obchodní prostory pro podnikatelské podnikání. Pokud žalobce jako odborník v realitách disponuje návrhem smluv v dostatečném předstihu před podpisem a sám navrhne žalované podpis těchto smluv v sídle jeho poradce a za účasti jeho poradce, pak se nemůže odvolávat na to, že smlouvy podepisoval mimo její obchodní prostory, a že ho ona nepoučila o jeho právu odstoupit od smlouvy. Takový výklad by totiž byl jednak v rozporu s dobrými mravy a jednak v rozporu s § 2 odst. 2 OZ, podle kterého se nikdo nemůže dovolávat slov právního předpisu proti jeho smyslu a dále v rozporu s § 6 odst. 2 OZ a konečně i s § 8 OZ, podle kterého zjevné zneužití práva nepožívá právní ochrany. Soud I. stupně tak podle jeho názoru věc posoudil po právní stránce nesprávně a rozsudek je přepjatě formalistický. V dalším obsahu odvolání snášela žalovaná argumenty, proč právě s uvedenými ustanoveními občanského zákoníku je rozsudek soudu I. stupně v rozporu, podrobně se uvedené problematice argumentačně věnovala a zamýšlela se nad tím, co je smyslem a účelem ust. § 1828 a § 1829 OZ. Dovodila, že smyslem uvedených ustanovení určitě nebylo chránit žalobce, který absolvoval 2 prohlídky nemovitosti, měl možnost před podpisem rezervační smlouvy nechat nemovitost odborně posoudit, měl návrh smlouvy k dispozici předem, měl možnost tuto smlouvu podepsat za přítomnosti jeho poradce a v sídle jeho poradce. Soud tedy na daný případ aplikoval právní předpisy sice formálně souladně s jejich textem, odhlédl však od reálných společenských vztahů, protože rozsudek soudu I. stupně přepjatě formalistický. Soud dále konstatuje, že má spíše pochybnosti o žalované kvůli rychlosti vyúčtování smluvní pokuty a kvůli obsahu návrhu kupní smlouvy, dle něhož se měl žalobce předem vzdát práv z vadného plnění. Ona má však za to, že tyto závěry soudu I. stupně jsou nesprávné. Žalobce se zachoval nepoctivě a zjevně zneužil právo, když využil skutečnost, že ona akceptovala jeho požadavek k uzavření smlouvy v sídle a za přítomnosti jeho poradce, čímž žalobce získal na jednu stranu oporu v podobě poradce, smlouvu uzavřel v jemu známých prostorách a k tomu všemu získal prodlouženou lhůtu k odstoupení od smlouvy. Zneužití § 1829 OZ tak vedlo ke křivdě na její straně. Nechat si odborně posoudit nemovitost měl přitom žalobce možnost již před podpisem rezervační smlouvy, byl si přitom vědom, že nemovitost je určena k rekonstrukci a nabízí se otázka, proč učinil žalobce závaznou nabídku bez předchozího odborného posouzení za situace, kdy se nemovitost prodávala formou náročného výběrového řízení. Co se týká obsahu návrhu kupní smlouvy a vzdání se práv z vadného plnění, uvedla, že šlo pouze o vzorový návrh smlouvy, nikoliv o konečnou verzi. Vzor kupní smlouvy obsahoval vzdání se práv z vadného plnění, protože ona i uchazeči věděli, že se jedná o nemovitost vadnou a určenou k rekonstrukci. Vzorová smlouva byla připravena spíše pro prodej nemovitosti právnícké osoby a občanský zákoník v takovém případě neomezuje vzdání se práv z vadného plnění, pokud byl učiněn písemně. Ze samotného obsahu návrhu kupní smlouvy, který mohl být před podpisem ještě mnohokrát upraven, proto nelze konstatovat nekorektnost z její strany. Dále argumentovala, že podle soudu žalobce využil svého práva na odstoupení od smlouvy, za což ho měla žalovaná penalizovat vyúčtováním smluvní pokuty. Soud I. stupně se současně domnívá, že by takový výklad žalované v podstatě znamenal, že žalobce by byl vždy nucen následnou realizační smlouvu uzavřít navzdory tomu, že by měl právo ve lhůtě čtrnácti dnů od rezervační smlouvy odstoupit, což by bylo proti účelu právní ochrany

spotřebitele. Závěry soudu I. stupně jsou nesprávné, neboť žalobce porušil smluvní pokutou utvrzené ustanovení rezervační smlouvy a neuzavřel s ní ve lhůtě 5 dnů od podání výzvy kupní smlouvu. To znamená, že porušil smluvně sjednanou povinnost. Není také pravda, že ona penalizovala žalobce za to, že od rezervační smlouvy odstoupil. Ona smluvní pokutu vyúčtovala dne 29. 6. 2018 kvůli porušení jeho povinnosti uzavřít s ní kupní smlouvu a žalobce od rezervační smlouvy odstoupil až dne 8. 11. 2018, tzn. více než 4 měsíce poté, co mu byla smluvní pokuta vyúčtována. Ona přitom vyúčtovala smluvní pokutu až po uplynutí 14denní lhůty k odstoupení od smlouvy. Tato lhůta uplynula dne 22. 6. 2018. Soud I. stupně se tak nesprávně odchýlil od ustálené rozhodovací praxe například rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Odo 131/2003, které na daný případ dopadá. Ani případné odstoupení žalobce od smlouvy nemůže mít vliv na její nárok na smluvní pokutu, protože tento nárok vznikl před odstoupením od smlouvy z důvodu jejího dřívějšího porušení.

4. Žalobce v podaném odvolání brojil proti tomu, že mu soud I. stupně nepřiznal na nákladech řízení odměnu za 2 porady s klientem ve dnech 3. 7. 2020 a 11. 8. 2020, když na ně nahlížel jako na neúčelné ve smyslu ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., když od podání žaloby nedošlo k žádnému vývoji stran meritorního projednávání věci, stanovisko žalované bylo neměnné, nebyly uplatněny nové skutečnosti či důkazy. Žalobce proti tomu argumentoval, že k poradě s advokátem došlo dne 3. 7. 2020 poté, co odvolací soud zrušil původní rozsudek nalézacího soudu pro zmeškání a poté, co on od soudu I. stupně obdržel repliku žalované k podané žalobě. Předmětná porada tedy byla účelná a potřebná, neboť vyústila dne 4. 8. 2020 vyhotovením repliky žalobce, kdy v tomto podání byly navíc obsaženy nové skutečnosti a důkazy, které jeho právní zástupce získal na předmětné poradě od něj. Co do právního úkonu porady dne 11. 8. 2020, tato je podle jeho názoru rovněž účelná, neboť sloužila k jeho přípravě na soudní jednání a účastnický výsledek, který se však nakonec pro nadbytečnost nerealizoval. Kromě toho namítal, že náhrada nákladů řízení za právní zastoupení mu měla být přiznána v celkové částce i s připočtením DPH z této celkové částky, nikoliv tak jak to učinil soud I. stupně. Navrhl tedy, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku II. o nákladech řízení změnil a žalované uložil povinnost zaplatit mu na náhradě nákladů řízení částku 113 509 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právního zástupce.
5. Žalobce v písemném vyjádření k podanému odvolání žalované navrhl potvrzení rozsudku soudu I. stupně ve věci samé jako zcela správného. Zcela vyloučil, že by šlo o nějaký jeho předem promyšlený zájem, proč se rezervační smlouva podepisovala v sídle jeho poradce. Původně byl se zástupkyní žalované domluven podpis rezervační smlouvy v prostorech nabízené nemovitosti na ulici XXXXX, což je rovněž prostor mimo obchodní prostory žalované, tedy ani žalovaná neprojevila vůli uzavřít smlouvu v jejích podnikatelských prostorech. V řízení dále nebylo nijak prokázáno, že by byl v oboru stavebnictví odborníkem, nebo že by nějakým způsobem zneužil svého postavení spotřebitele. Jeho vlastní podnikatelská činnost se netýká oboru stavebnictví, a pokud se v nějaké developerské činnosti angažoval, činil tak čistě z pozice investora. S tímto se soud I. stupně řádně vypořádal. On si prohlížel nemovitosti se svou manželkou, chtěl je získat na rodinné bydlení za účelem osobní potřeby. Je to naopak žalovaná, kdo zneužil svého postavení, jednal nepoctivě, zamlčel a kamufloval skryté vady nemovitosti, v důsledku čehož on využil svého zákonného práva odstoupit od rezervační smlouvy v prodloužené lhůtě 1 roku a 14 dnů ve smyslu ust. § 1829 odst. 2 OZ. Upozornil, že ustanovení občanského zákoníku chránící práva spotřebitele jsou kogentní a nelze je navíc vykládat extenzivním způsobem v neprospěch spotřebitele, jak se o to snaží žalovaná v rámci své dosavadní argumentace. Ustanovení občanského zákoníku chránící spotřebitele při distančním prodeji jsou prakticky aplikována a dodržována v rámci smluv uzavíraných po internetu a rovněž smluv uzavíraných telefonicky, na ulici apod. V daném případě nebylo jeho úmyslem jakkoliv zneužívat jeho postavení spotřebitele, o tom svědčí i emailová komunikace mezi účastníky, kdy on po zjištění skrytých vad nemovitosti chtěl přesto se žalovanou kupní smlouvu k nemovitosti uzavřít, avšak podmiňoval to snížením kupní ceny, která by

odpovídala nákladům na sanaci předmětných skrytých vad nemovitosti. Až poté, co žalovaná odmítla snížení ceny, přes vytýkané vady vyzvala k uzavření kupní smlouvy, uplatnila smluvní pokutu, přistoupil k realizaci svých zákonných práv a od rezervační smlouvy odstoupil. Není rovněž pravdou, že by se soud I. stupně odchýlil od rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, žalovaným zmiňované rozhodnutí sp. zn. 33 Odo 131/2003 není pro souzenou věc použitelné, neboť v citovaném judikátu řešil soud „nespotřebitelský“ spor s úplně jiným skutkovým základem. Podotkl navíc, že žalovaná měla v úmyslu jej sankcionovat smluvní pokutou za neuzavření kupní smlouvy za situace, kdy mu sama předložila návrh kupní smlouvy s ujednáním, dle něhož se měl předem vzdát práv z vadného plnění. Žalovaná také ve svém odvolání sama uvádí, že si byla vědoma skutečnosti, že nemovitost má mnoho vad, včetně omezené nosnosti stropů. On byl však ze strany žalované, resp. její zástupkyně p. T., při prohlídce nemovitosti informován pouze o vadách a omezeních spojených s nemovitostí, konkrétně o skutečnosti, že do garáže by neměla vjíždět dnešní auta, protože garáž není rozměrům dnešních vozidel uzpůsobena a dále na nutnost rekonstrukce podlahy a její konstrukce v garáži, která nesnese větší zátěž. Tímto žalovaná porušila § 1811 odst. 2 písm. b/ OZ, podle kterého má podnikatel vůči spotřebiteli povinnost popsat hlavní vlastnosti zboží.

6. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně, řízení jeho vydání předcházející, jakož i obsah spisu a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné a odvolání žalobce je důvodné pouze částečně.
7. Soud I. stupně provedl ve věci dostatečné dokazování, náležitým způsobem zjistil skutkový stav věci a vyvodil z něj i správné právní závěry. Soud I. stupně se věcí pečlivě zabýval, provedl podrobné dokazování, a pokud některé důkazy neprovedl, ozřejmil, proč tak postupoval. Pokud se týká hodnocení skutkového stavu věci, odvolací soud se zcela ztotožňuje se všemi závěry soudu I. stupně v odůvodnění rozsudku prezentovanými. Naprosto správné jsou i právní závěry soudu I. stupně, s nimiž se odvolací soud rovněž ztotožňuje, protože na ně pro stručnost i odkazuje. V odvolání žalované jsou přitom uvedeny zejména ty námitky a argumenty, které již byly vzneseny před soudem I. stupně a se kterými se tento vyrovnal způsobem, jak z odůvodnění přezkoumávaného rozsudku vyplývá. Právě pro úplnost, výstižnost, přesvědčivost i věcnou správnost napadeného rozsudku nemá odvolací soud nic, co by bylo třeba k němu doplnit nebo naformulovat jinak. Soud I. stupně uvažoval zcela správně, pokud podřadil rezervační smlouvu ve smyslu ust. § 1746 odst. 2 o. s. ř. mezi tzv. nepojmenované smlouvy s tím, že tyto nejsou vyloučeny z režimu smluv spotřebitelských, uzavírá-li podnikatel smlouvu se spotřebitelem. Podrobně se zabýval charakterem poptávky žalobce, který nemovitost poptával za účelem rodinného bydlení, nemovitost prohlížel se svou manželkou. Na újmu mu zcela správně není ani účast ve společnosti T. B. P., s.r.o., jak soud I. stupně správně vyložil, na což odvolací soud odkazuje. Správný je rovněž ten závěr, že na rezervační smlouvu dopadají ustanovení vztahující se ke spotřebitelským smlouvám, uzavíraným mimo obchodní prostory, neboť výjimka dle § 1840 písm. d/ OZ na rezervační smlouvu nedopadá, neboť předmětem rezervační smlouvy není vznik, převod, ani zánik práva k nemovité věci. V tomto ohledu se soud I. stupně správně neztotožnil s názorem žalované, že se ust. § 1828 OZ aplikuje pouze při ochraně spotřebitelů proti psychologickému nátlaku, manipulativním praktikám a momentu překvapení, zejména ve vztahu k prodeji předraženého zboží seniorům na předváděcích akcích či vůči praktikám podomních prodejců. Jakkoli i na tyto situace úprava dopadá, správně dovodil, že se tímto neuzavírá aplikační prostor této úpravy. Správný je i ten závěr, že neplatí, že se úprava týká pouze sjednávání a nikoliv samotného uzavření smlouvy, jak dovozuje žalovaná. Tento výklad skutečně výslovně vyvrací ust. § 1828 odst. 2 OZ, v němž již zákonodárce užívá termín „uzavřená mimo prostor obvyklý pro podnikatelské podnikání“ a výslovně zařazuje do působnosti § 1828 odst. 1 OZ i smlouvy uzavřené za podmínek ust. § 1828 písm. a/ a b/ OZ. Z toho soud I. stupně zcela správně vyvodil, že žalovaná byla povinna poučit žalobce o právu odstoupit od smlouvy ve smyslu ust. § 1829 odst. 1 věta první, § 1820 odst.

1 písm. f/ OZ a protože tak neučinila, prodlužuje se lhůta pro odstoupení o jeden rok a čtrnáct dnů ve smyslu ust. § 1829 odst. 2 OZ. Nesporně správným je i ten závěr, že veškeré výjimky uvedené v tomto ustanovení je nutno vykládat restriktivně. Odvolací soud se se soudem I. stupně zcela ztotožňuje i v argumentu, že žalobce se nedopustil zjevného zneužití práva a že mu nelze klást k tíži, že si nechal odborně posoudit stav nemovitosti před uzavřením kupní smlouvy. I vyjádřené pochybnosti o korektnosti jednání žalované, tak jak byly soudem I. stupně rozebrány, jsou podle názoru odvolacího soudu přiléhavé. Pokud soud I. stupně uzavírá, že v posuzované věci to byl nikoliv žalobce, kdo své povinnosti porušil, ale žalovaná, která své povinnosti poskytnout žalobci jako spotřebiteli řádná poučení nesplnila, je jeho závěr správný. Právnímu posouzení pak odpovídá i stanovená povinnost žalované zaplatit žalobci ve smyslu § 1832 odst. 1 OZ ve spojení s ust. § 2991 a násl. OZ částku 390 000 Kč, odpovídající bezdůvodnému obohacení ve výši všech peněžních prostředků, které od něj na základě rezervační smlouvy přijala. I zákonný úrok soud I. stupně stanovil správně, pokud použil ust. § 1968 a § 1970 OZ s tím, že nižší výši úroků z prodlení požadoval sám žalobce a s tím, že úrok byl přiznán od 27. 11. 2018, tj. od uplynutí čtrnáctidenní lhůty k plnění dle výzvy k vrácení bezdůvodného obohacení, doručené žalované dne 12. 11. 2018, přičemž lhůtu k plnění soud správně určil podle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř.

8. Co do základu správně rozhodl soud I. stupně i o nákladech řízení, kdy úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu nákladů právního zastoupení a soudního poplatku, kdy odvolací soud se ztotožňuje s tím, za které úkony soud I. stupně žalobci právo na odměnu advokáta přiznal, jakož i s tím, že za 2 úkony spočívající v další poradě s klientem toto právo přiznáno nebylo, vůči kterémuž rozhodnutí brojil žalobce podaným odvoláním. V této části odvolací soud odvolání žalobce za důvodné nepovažuje, neboť skutečně nelze mít za to, že by bylo zapotřebí zvláštní porady advokáta s klientem, pokud má dojít k účastnickému výsledku účastníka u jednání, neboť účastník u jednání má mluvit pravdu již podle litery zákona a není třeba jej na žádnou „pravdu“ připravovat. Totéž pokud se týká porady s klientem po zrušení rozsudku pro uznání, není z obsahu spisu zřejmé, že by byla tak nutná potřeba další porady s klientem jen proto, že odvolací soud zrušil rozsudek pro uznání, když skutečně, jak uzavřel soud I. stupně, jsou tvrzení žalované v řízení zcela konstantní a neměnná. Naopak za pravdu dává žalobci odvolací soud, pokud soud I. stupně nepřipočetl daň z přidané hodnoty ke každému z úkonů právní služby, za který odměnu přiznal s odůvodněním, že se stal právní zástupce žalobce plátcem DPH až od 23. 7. 2020, kdy tak rozdělil úkony, které přiznal bez této daně a úkony, které přiznal s daní. Správně měl všechny úkony právní služby přiznat žalobci s daní z přidané hodnoty, neboť nárok na jejich zaplacení vzniká v okamžiku rozhodování soudu, konkrétně v daném případě ke dni 18. 8. 2020, ke kterémuž datu již advokát žalobce plátcem DPH byl.
9. Vycházejí z výše uvedeného proto odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve výroku II. o nákladech řízení podle § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil tak, že přiznal v řízení úspěšnému žalobci právo za náhradu za zaplacený soudní poplatek 19 500 Kč a dále za náklady za právní zastoupení za 7 úkonů právní služby, včetně 7 režijních paušálů tak, jak je soud I. stupně ve svém rozsudku citoval, a to vždy v sazbě, kterou soud I. stupně správně určil na částku 9 860 Kč s výjimkou s účastí u vyhlášení rozhodnutí v poloviční sazbě 4 930 Kč. Na nákladech za právní zastoupení tak celkem žalobci připadá částka 66 190 Kč (6 x 9 860 Kč + 1 x 4 930 Kč + 7 x 300 Kč), kterou je však dále zapotřebí navýšit o 21% DPH, které je právní zástupce žalobce aktuálně ke dni rozhodování odvolacího soudu plátcem, a tedy částku 13 900 Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem 19 500 Kč tak náklady právního zastoupení žalobce představují celkem částku 99 590 Kč (66 190 Kč + 13 900 Kč + 19 500 Kč), k jejímuž zaplacení povolal odvolací soud žalovanou v zákonné třídní lhůtě k rukám právního zástupce žalobce druhým výrokiem svého rozsudku.
10. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř., kdy v odvolacím řízení zcela úspěšný žalobce učinil 2,5 úkonů právní služby, spočívající v podání písemného vyjádření k odvolání žalované, v účasti u jednání odvolacího soudu a v polovičním

úkonu za podání odvolání proti výroku o náhradě nákladů řízení. Takto mu tedy náleží při stejné sazbě úkonu 9 860 Kč, celkem částka 24 650 Kč (9 860 Kč x 2,5) a k tomu 3 paušální náhrady po 300 Kč, přičemž v součtu vzniklou částku 25 550 Kč je pak zapotřebí přiznat spolu s 21% DPH ve výši 5 366 Kč. Na náhradě nákladů odvolacího řízení proto žalobci náleží částka celkem 30 916 Kč (25 550 Kč + 5 366 Kč), kterou je žalovaná opět povinna zaplatit k rukám právního zástupce žalobce v zákonné třídní lhůtě, jak bylo rozhodnuto třetím výrokem tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **j e** dovolání přípustné, jestliže závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu České republiky, prostřednictvím Městského soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí soudu, může oprávněný podat návrh na exekuci (soudní výkon rozhodnutí).

Brno 19. 5. 2021

JUDr. Zdeněk Konečný v.r.
předseda senátu